

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Με ρωτᾶς, ἀγαπητή μου Λούση, τί ἔγινε ἕνα χρόνο τώρα πού εἶσαι χωρίς εἰδήσεις μου. Ἐγίνα, ἀπλούστατα, ἡ ἡρωίδα τῆς πιό πικάντικης, τῆς πιό γοητευτικῆς, τῆς πιό παράδοξης περιπέτειας. Ὑστερ' ἀπ' αὐτό μὴ βιαστής, σέ παρακαλῶ, νά κυττάξης στό τέλος τῆς ἐπιστολῆς μου. Ἄφησε νά σοῦ διηγηθῶ τὰ πράγματα μέ τή σειρά τους, θά τὰ μάθης ὅλα. Ἀρχίζω:

Θυμᾶσαι βέβαια ὅτι προετοιμαζόμενοι μέ πείσμα νά λάβω μέρος στόν διαγωνισμό γραμματέων β' τάξεως, πού εἶχε προκηρύξει ἡ Νομαρχία τοῦ Σηκουάνα. Μέ κορόιδευες τότε καί γελοῦσες μαζί μου. Ἐ, λοιπόν, πέτυχα δεύτερη, ἀγαπημένη μου! Εἶνε περιττό νά μιλήσω γιά τίς συγκινήσεις στίς πρώτες μας ἐξετάσεις... Μά φαντάζεσαι τή χαρά τοῦ μπαμπᾶ καί τῆς μαμᾶς καί τήν ὑπερηφάνειά μου μέ τήν σκέψη ὅτι θά μπορούσα ἐπιτέλους νά τοὺς βοηθῶ, αὐτοὺς πού ἔκαναν τόσες μεγάλες θυσίες γιά ν' ἀνταποκριθοῦν στά ἔξοδα τῶν σπουδῶν μου.

Μετά τήν ἐπιτυχία μου, αὐτό πού φοβόμουν περισσότερο ἦταν τὸ «πρῶτο βῆμα»: ἡ εἴσοδος μου στήν ὑπηρεσία! Ναι, ἦμουν πιό πολύ ταραγμένη ἀπ' ὅσο ἤθελα νά φαίνομαι. Πέρασε ἀπό τότε ἕνας χρόνος καί τὸ θυμᾶμαι σάν νάταν χθές.

Θυμᾶμαι ἐν πρώτοις τήν παρουσίασί μου στοὺς συναδέλφους μου. Μπήκα σ' ἕνα γραφεῖο ἐξαιρετικά ἀπλό, γεμάτο χαρτιά καί φακέλλους, φακέλλους πράσινους μέ κόκκινες ἐτικέττες γιά τίς «Τρέχουσες ὑποθέσεις», φακέλλους πράσινους μέ κίτρινες ἐτικέττες γιά τὰ «Ἐκκρεμῆ», φακέλλους πράσινους μέ ἐτικέττες μπλε γιά τὰ «Ἐγγραφα ὑπὸ μελέτην». Τίς δύο κατηγορίες φακέλλων δέν τίς ἀνοίγουν ποτέ: θά μέινουν «ἐκκρεμείς» καί «ὑπὸ μελέτην» εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἀπαντα. Καθισμένοι μπρὸς στά τραπέζια τους, τρεῖς κύριοι ἐτοιμαζόντουσαν ν' ἀρχίσουν τή δουλειά τους. Ἐνα τέταρτο τραπέζι ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο βερνικωμένο ξύλο, ἀπλό σάν τ' ἄλλο καί τοποθετημένο κοντά στό παράθυρο, μέ περίμενε.

Ἐέχασα νά σοῦ πῶ πῶς μπήκα μέσα, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῶν γραφείων. Οἱ τρεῖς κύριοι ἔσπευσαν ἀμέσως νά μαζέψουν τὰ πόδια τους πού τὰ εἶχαν τεντωμένα. Χειραφίες ἀδέξιες, τραυλίσματα ἀρκετὰ στενοχωρημένα, ἀντίς γιά «καλοσωρίσματα». Μά μόλις ἔφυγε ὁ διευθυντής, ὁ πιό νέος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοσχεδίασε γιά μένα μιὰ ἔμμετρη προσφώνησι πού ἔσπασε τὸν πάγο καί μ' ἔκανε νά γελάσω μέχρι δακρύων.

Αὐτὸς πού καθόταν ἀπέναντί μου ἔμοιαζε τὸ σκίτσο τοῦ Σέμ: ψηλός, ἀδύνατος, ἀρωματισμένος, κομψός, πολὺ ἀγαπητός, εὐθύμος, εὐγενικός, καλοαναθρεμμένος. Τὸ ὄνομά του: Ζάκ Ἀλλέγκρ.

Δεξιά μου καθόταν ὁ μικρὸς ξανθούλης πού μοῦ ἔκανε τήν προσφώνησι. Ἀστεῖος μέχρι κρυαμάρας, ἀεικίνητος, πολὺ κατάλληλος γιά μικροαστικές συναναστροφές. Ἡ δουλειά του στὸ γραφεῖο ἦταν, ὅπως κατάλαβα ἀπὸ τήν πρώτη μέρα, νά μαθαίνει ἀπ' ἔξω μονολόγους καί νά κἀνη καρρικοῦρες ἀπάνω στά ἔγγραφα πού εἶχε μπροστά του.

Ὁ τρίτος —ὁ διεκπεραιωτής— ὁ πιό κωμικός κι' ὁ πιό ἡλικιωμένος ἀπ' ὅλους, εἶχε ἡλικία μεταξύ τριάντα καί πενήντα χρονῶν... περίπου. Ἦταν φαλακρὸς, μέ μιὰ τοῦφα μαλλιῶν ἀπάνω στὸ μέτωπο πού δέν ἐννοοῦσε νά πέση. Τὸν φώναζαν Ζέφυρο: δέν κατώρθωσα ποτέ νά μάθω τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του.

Ἡ ἀφηρημάδα του καί ἡ μικρές του μανίες μ' ἔκαναν νά θυμηθῶ ἀμέσως τὸν «Σαπουνάκη», τὸν ἥρωα τοῦ Μωπασσάν. Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νά γράψῃ ἂν τὸ καλαμάρι του δέν βρισκόταν ἀριστερά του (τὸ πρῶτ, ὁποῖος ἀπὸ μᾶς ἔφτανε πρῶτος τὸ ἔβαζε δεξιά του) κι' ἂν δέν καθάριζε προκαταβολικά τὴ μύτη του. Ἡ μέρα του ἦταν χωρισμένη σέ δύο ἴσια μέρη: τὸ ἕνα τὸ χρησιμοποιοῦσε γιά νά ἐργάζεται

εὐσυνειδητὰ καί τὸ ἄλλο γιά νά σκαλίζῃ μ' ἕναν σουγιά τὸ τραπέζι του μέ τήν ἴδια εὐσυνειδησία! Εἶνε περιττὸν νά προσθέσω πῶς ἦταν τὸ κορόιδο τοῦ γραφείου. Ὅσάκις, κατὰ σύμπτωση, σωπαίναμε ὅλοι γιά μερικές στιγμές, ἔξαφνα ὁ Ζάκ Ἀλλέγκρ τοῦ φώναζε μέ μιὰ φωνὴ κυριολεκτικῶς ἀμίμητη:

— Ἐ, Ζέφυρε!

— Ἐ! Τί εἶνε;

— Ἀνέβηκε τὸ θερμόμετρο;

— Δέν ξέρω. Σᾶς παρακαλῶ νά μὴ μ' ἐνοχλῆτε ὅταν εἶμαι ἀπασχολημένος.

Καί κάθε φορά ἐπακολουθοῦσαν τὰ ἴδια τρελλὰ γέλια ἐκ μέρους μου.

Μά ὁ καλύτερος σέ ὅλο τὸ γραφεῖο ἦταν ὁ τμηματάρχης μου. Ἄ! Αὐτὸς, ἀγαπημένη μου, ἦταν ἐντελῶς γοητευτικός! Δέν ὑπάρχει λόγος νά χαμογελάς, εἶνε γοητευτικός! Ἐχει δύο μάτια γεμάτα φῶς, ἔξυπνα καί γλυκά. Εἶνε πάντοτε χαμογελαστός κι' ἀξιαγάπητος, ἐργατικός καί καθόλου ἐνοχλητικός γιά τοὺς ὑφισταμένους του. Δέν σοῦ λέω περισσότερα! Τὸν ἀγαπᾶμε πολὺ καί εἶνε σπάνιο, ξέρεις, ἕνας ὑπάλληλος νά ἐκθειάζῃ μέ τόσον ἐνθουσιασμό τὸν προϊστάμενό του. Γιατί, δεσποινίς, εἶμαι ὑπάλληλος, φορᾶω λουστρινένιες μανσέττες γιά νά μὴν καταστρέφω τὰ μανίκια μου καί σέ βεβαιώνω πῶς ἡ δουλειά μου δέν εἶνε τόσο πληκτικὴ ὅσο λένε.

Γιά νά ξαναγυρίσω στόν Πῶλ Ντυβερνούα (τὸν λένε Πῶλ τὸν τμηματάρχη μου καί εἶνε γιὸς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ μας) θά σοῦ πῶ ὅτι γίναμε ἀμέσως δύο καλοὶ φίλοι. Μοῦ δόθηκε συχνὰ ἡ εὐκαιρία νά κουβεντιάσω ἀρκετὴ ὥρα μαζί του. Νοιώσαμε ὁ ἕνας γιά τὸν ἄλλο ἀμέσως πολλὴ συμπάθεια.

Σίγουρα, δέν θά μ' ἀναγνωρίζῃς πειᾶ, ἔμένα πού, στὸ Λύκειο, δέν θαύμαζα ἄλλον ἄνδρα ἀπὸ τὸν Βασιλέα Φραγκίσκο Α'. Τί τὰ θέλεις, γέρασα καί τώρα ἀγαπῶ περισσότερο τήν πραγματικότητα πού ἔχω μπροστά μου ἀπὸ τίς ἱστορίες τοῦ παρελθόντος. Ἐξ ἄλλου, ἔμαθα ἀπὸ τότε ὅτι ὁ Φραγκίσκος... κτλ.

Μά ἄς τἀφήσουμε αὐτά. Φλυαρῶ, φλυαρῶ καί δέν σοῦ διηγήθηκα ἀκόμα τὰ πιό νόστιμα...

Ὅπως ὅλα τὰ χρόνια, πρὸ δύο μηνῶν ὁ Γενικός Διευθυντής μας ἔδωσε μιὰ ἔσπεριδα, στήν ὁποία ὁ γιὸς του, ὁ Πῶλ, προσκάλεσε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου του. Ἔτσι, ἕνα πρῶτ, ὁ μπαμπᾶς καί ἡ μαμᾶ ἔλαβαν μιὰ πρόσκλησι πού τοὺς παρακαλοῦσε «νά εὐαρεστηθοῦν νά συνοδεύσουν τήν δεσποινίδα κόρη τους...» κτλ.

Ὅυτε κεραυνὸς νάπεφτε στὸ σπίτι, δέν θάφερνε τέτοιο ἀποτέλεσμα.

— Μά δέν ἔχω τίποτε νά φορέσω! φώναζε ἡ μαμᾶ. Ἡ κόρη μας δέν ἐπῆγε ποτέ σέ κοσμικὴ συναναστροφή! Δέν ξέρει κᾶν νά χορεύῃ...

Σέ ποιὰ κατάστασι νά βρίσκεται ἡ ρεντιγκόττα μου; ρωτοῦσε ἀνήσυχος ὁ μπαμπᾶς. Πρέπει νά στείλω νά μοῦ σιδερώσουν τὸ καπέλλο μου...

Ἦταν ἀστεῖο, μά ἦμουν πολὺ συγκινημένη, καταλαβαίνοντας ἀπ' ὄλ' αὐτὰ πόσο ἀποτραθηγμένα εἶχαν ζήσει ὁ μπαμπᾶς καί ἡ μαμᾶ ἀπὸ τότε πού εἶχαν μιὰ κόρη ν' ἀναθρέψουν. Ἦταν ἡ πρώτη τους ἐμφάνισις στόν κόσμο, ἔπειτ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια.

Ἄν ἔβλεπες αὐτὸ τὸ βγάσιμο ἀπ' τίς ντουλάπες τῶν φορεμάτων ἀπὸ τὰ ὁποία ἔπρεπε νά διαλεχθῇ τὸ καλύτερο! Ἡ κάμαρή μου ἦταν γεμάτη ρούχα: καπέλλα, φοῦστες, παπούτσια, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ρεντιγκόττας τοῦ μπαμπᾶ, πού μύριζε τόσο ναφθαλίνη, ὥστε ἀναγκαστήκαμε νά τὴν βγάξουμε ἐπὶ τρεῖς νύχτες στὸ μπαλκόνι! Τὸ πρᾶγμα ἦταν κωμικοτραγικὸ κι' ἀναρωτιέμαι ἂν

κόμα χάρις σὲ ποῖο θαῦμα κατωρθώσαμε νὰ ἐτοιμαστοῦμε ἐγκαίρως καὶ νὰ εἴμαστε σχεδὸν παρουσιάσιμοι...

Ἔτσι ἔφτασε τὸ μεγάλο βράδυ. Ἡ μαμὰ ἦταν σχεδὸν ἄρρωστη ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς καὶ ξαφνιαζόταν μὲ τὴν γαλήνη μου. Ἐγὼ, ξέρεις, εἶχα ἀποκτήσει στὸ γραφεῖο τὴ συνήθεια νὰ μὴν μοῦ κάνῃ ἐντύπωση τίποτε. Ἡ μόνη στιγμή πού τὰ ἔχασα λίγο, τόσο δά, ἦταν ἡ στιγμή τῆς εἰσόδου: τὸ πρῶτο βῆμα, ὅπως πάντοτε. Σπίτι πολὺ σικ, στὴ λεωφόρο Καρνό. Ὡραῖος προθάλαμος, μεγάλο σαλόνι, πλούσια ἐπιπλωμένο. Ὅλα τὰ ἐπιπλα ὡς τὸ παραμικρὸ μπιμπελὸ φανέρωναν τὸ σίγουρο γούστο τῶν οἰκοδεσποτῶν. Παντοῦ λουλούδια, ἕνα σωρὸ λουλούδια, διευθετημένα μὲ χάρι. Οἱ οἰκοδεσπόται εἶνε ἐγκάρδιοι κι' ἀπλοῖ. Ὁ Πῶλ μᾶς ὑποδέχεται μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο. Νοιώθει κανεὶς γρήγορα τὸν ἑαυτὸ του ἀνετα ἐκεῖ μέσα καὶ κάθε δειλία διαλύεται.

Ἀφήνω τοὺς γονεῖς μου γιὰ νὰ πλησιάσω μιὰ ομάδα νέων, ὅπου διακρίνω τοὺς δυὸ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου τοῦ γραφείου. Μονάχα ὁ Ζέφυρος δὲν εἶν' ἐκεῖ.

Ἡ φλυαρίες καὶ τὰ γέλια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν ὅταν ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς καὶ οἰκοδεσπότης μᾶς πλησίασε γιὰ νὰ ζητήσῃ «ἕναν ἄνθρωπο μὲ καλὴ θέλησι» γιὰ τὸ μπριτζ.

— Οἱ γέροι σὰν κι' ἐμένα, θέλουν νὰ παίξουν μπριτζ, μᾶς εἶπε. Μὰ μᾶς λείπει ὁ τέταρτος. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔχει τὸ κουράγιο;

Ὅλοι ὁμως ἔκαναν τὸν κουφὸ. Σίγουρα οἱ «ἄνθρωποι μὲ καλὴ θέλησι» λείπουν ἀπὸ τὸν κόσμον... Τότε, γιὰ νὰ βγάλω τὸν κ. Ντυβερνού ἀπὸ τὴν δύσκολο θέσι του, τοῦ πρότεινα νὰ πάω ἐγὼ ὡς «τέταρτος» στὸ μπριτζ.

— Εἶνε ἡρωικὸ αὐτὸ πού κάνετε, δεσποινίς, μοῦ εἶπε. Μὰ γιὰ τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ θέλα νὰ σᾶς πάρω ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ χρυσοῦ νεολαία πού θὰ μνησικακοῦσε γι' αὐτὸ ἐναντίον μου...

Διαμαρτυρίες, εὐγένειες, μὰ ἐγὼ ἐπέμενα κι' ἔτσι κάθησα στὸ τραπέζι, ὅπου οἱ τρεῖς ἡλικιωμένοι φίλοι τοῦ μπριτζ μὲ ὑποδέχτηκαν σὰν Μεσσία.

Τὸ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν ἔκφρασι τοῦ μπαμπᾶ, ὁ ὁποῖος στεκόταν λίγο πάρα πέρα, ὅταν μὲ εἶδε νὰ κάθωμαι καὶ νὰ παίξω μπριτζ, μοῦ εἶνε ἀδύνατον... Ἐ, λοιπὸν, ἀγαπημένη μου, τὰ κατάφερα μιὰ χαρὰ καὶ νίκησα τοὺς τρεῖς γέρους συμπαίκτας μου.

Νόμισα πῶς ὁ μπαμπᾶς, ὁ ὁποῖος μόνο στὰ βιβλία μου μὲ εἶχε δὴ νὰ σκύβω ὡς τότε, θὰ πάθαινε ἀποπληξία, τόσο ἀποσοβωλόμενος ἦταν.

— Μὰ... δὲν ἤξερα πῶς!... ἄρχισε νὰ μοῦ λέη.

Δὲν πρόφτασα ν' ἀκούσω τὴ συνέχεια: ὁ κ. Ντυβερνού πατέρας, εἶχε ρθῆ νὰ μὲ πάρη.

— Δεσποινίς, μοῦ εἶπε, σᾶς παίρνω διὰ τῆς βίας. Σὸς ζητοῦν στὸ χορὸ.

Σηκώθηκα. Μὰ πρὶν βγοῦμε ἀπ' τὸ σαλονάκι τοῦ μπριτζ, πλησίασε ὁ Πῶλ Ντυβερνού γεμάτος ἐγκαρδιότητα:

— Δεσποινίς, θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ χορέψετε αὐτὸ τὸ ταγκὸ μαζύ μου.

— Μὲ μεγάλη μου τιμὴ, κύριε.

Ἡ μαμὰ ἦταν κοντά μας. Ἀκούγοντας τὴν πρόσκλησι τοῦ Πῶλ ἐτοιμαζόταν νὰ ρηθῆ γιὰ τὴν κόρη τῆς, ἡ ὁποία — ἡ καυμένη — δὲν ἤξερε νὰ χορεύη...

Ἀγαπημένη μαμὰ... Ἡ ἀπάντησίς μου πρόλαβε τὴν δική τῆς. Μὰ μὲ πόση ἀνησυχία στ' ἀγαθὰ καὶ ξαφνιασμένα τῆς μάτια, μὲ εἶδε ν' ἀπομακρύνωμαι...

Τὸ ταγκὸ εἶνε ὁ ἀγαπημένος μου χορὸς... Ἦταν ἐξαισιο...

— Χορεύετε περίφημα! μοῦ εἶπε ὁ Πῶλ.

— Ὡ! ἡ κατάπληξις τῆς μαμᾶς! Μὰ εἶνε γυναῖκα καὶ δὲν λέει τίποτε. Ἐπιφυλάσσεται...

Τέλος γίνεται μιὰ μικρὴ διακοπή. Ἡ κ. Ντυβερνού μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ λέει στοργικά: «Σεῖς πού εἶστε τόσο χαριτωμένη, ἀγαπημένη μου μικρούλα, θὰ θέλατε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ σερβίρω τ' ἀναψυκτικὰ καὶ νὰ γίνετε λίγο ἡ νέα κόρη τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὁποία ὁ Θεὸς δὲν

μᾶς ἀξίωσε ν' ἀποκτήσουμε;»

Καὶ προσθέτει μ' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο:

— Τὰ γλυκίσματα θὰ φανοῦν ωραιότερα ἅμα τὰ προσφέρετε σεῖς καὶ ὄχι ἐγώ...

Εἶχα γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὴ σύγχυσί μου... Μὰ ἤμουν τρισευτυχισμένη. Σκέψου λοιπὸν! Ὑπῆρχαν ἐκεῖ περισσότερες ἀπὸ δέκα κοπέλλες καὶ εἶχαν διαλέξει ἐμένα γιὰ τὸν ἐμπιστευτικὸ αὐτὸ ρόλο!

Περασμένες δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Πρέπει νὰ φύγουμε. Μόλις μπήκαμε στὸ ταξὶ πού μᾶς ξαναπάει πρὸς τὸ σπίτι ὁ μπαμπᾶς σταυρώνει τὰ χέρια του καὶ φωνάζει ἀγανακτισμένος:

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσης τώρα, Κλάρα, πού ἔμαθες νὰ παίξῃς τόσο καλὰ μπριτζ...

Ἡ μαμὰ, πού δὲν μὲ εἶχε δὴ νὰ παίξω μπριτζ, γούρλωσε τὰ μάτια τῆς.

— Πῶς! ξεφώνισε. Ξέρει καὶ μπριτζ; Μὰ ξέρει καὶ χορὸ... Δὲν τὴν εἶδες νὰ χορεύη;

— Ξέρει... νὰ... χορεύη;

Ναί, φίλε μου... Ξέρει νὰ χορεύη στὴν ἐντέλεια!...

— Ξέρει ταγκὸ, φὸξ καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο ἀκόμα; Ξέσει τοὺς σημερινοὺς χορούς; ἔκανε περιφρονητικὰ ὁ μπαμπᾶς.

— Ναί! Ναί! τοὺς ξέρει περίφημα!...

Ἐπακολούθησε μιὰ τραγικὴ σιωπή.

— Κλάρα;

— Μπαμπᾶ;

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἀστεῖο; Πού ἔμαθες νὰ χορεύῃς καὶ νὰ παίξῃς χαρτιά;

Ὁ μπαμπᾶς, κόκκινος σὰν παντζάρι, εἶχε ἀρχίσει νὰ θυμῶνῃ στὰ σοβαρά. Ἡ μαμὰ εἶχε δάκρυα στὰ μάτια. Μὰ ἐγὼ κρυφογελῶντας, πῆρα τὸ πιὸ ἀφελὲς ὕφος τοῦ κόσμου κι' ἀπάντησα:

— Μὰ... ἔμαθα νὰ χορεύω στὸ γραφεῖο... φυσικά!

— Στὸ γραφεῖο;... Φυσικά;...

— Μάλιστα!

— Στὸ γραφεῖο;... Στὸ γραφεῖο;...

— Μάλιστα. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τις δυὸ τὸ ἀπόγευμα. Τὰ κανονίζουμε ἔτσι ὥστε νὰ τσιμπᾶμε κάτι στὸ ποδάρι καὶ σ' ἕνα τέταρτο τελειώνουμε. Τότε

ἀνεβαίνουμε στὴν αἴθουσα τῶν Ἀρχείων, μέσα στὴν ὁποία δὲν βρίσκεται κανεὶς. Ἐχει ὠραῖο παρκέττο, εἶνε μεγάλη, ἀπόμερη, δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς πιὸ κατάλληλη. Χορεύω μὲ τὸν συνάδελφό μου Ζὰκ Ἀλλέγκρ πού εἶνε περίφημος χορευτῆς... Αὐτὸ εἶν' ὄλο...

— Καὶ ἡ μουσική;

— Ὡ! Αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατο... Ξέρετε, ὁ συνάδελφός μας Ντυφούρ παίξει περίφημη ὄκαρίνα! Ξέρει ἀπ' ἔξω ὅλους τοὺς χορούς τῆς μόδας. Αὐτὸς λοιπὸν ἀντικαθιστᾷ τὴν ὄρχηστρα... Ἔτσι δὲν εἶνε καθόλου ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι ἔμαθα νὰ χορεύω ἕνα χρόνον τώρα πού ἐργάζομαι στὴ Νομαρχία.

— Ἄ! Αὐτὸ οὔτε θὰ μπορούσα ποτέ μου νὰ τὸ φανταστώ! εἶπε ἡ μαμὰ πού κατὰ βάθος ἦταν εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι.

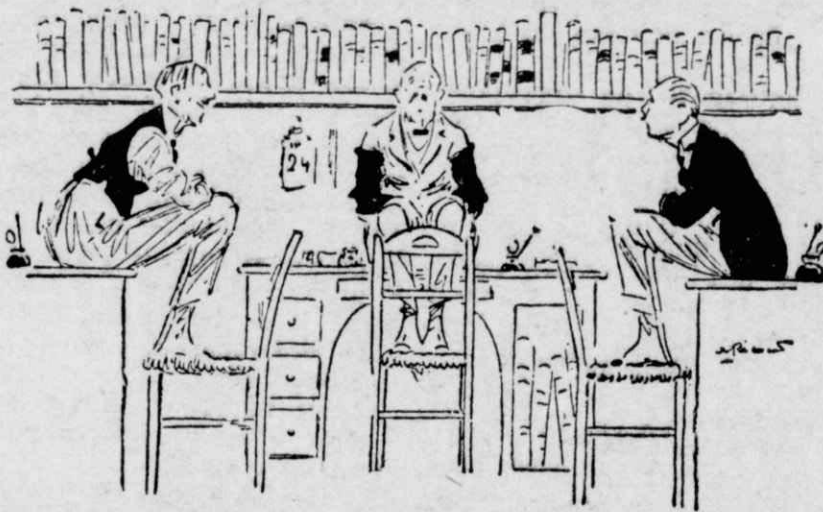
— Καὶ πῶς ἔμαθες μπριτζ; ρώτησε ὁ μπαμπᾶς.

— Ἄ! ὅσο γιὰ τὸ μπριτζ, τὸ πρᾶγμα εἶνε διαφορετικὸ. Παίζουμε μπριτζ στὸ γραφεῖο, τις ὥρες τῆς δουλειᾶς. Ζυγώνουμε τὰ τραπέζια μας καὶ βάζει ὁ καθένας μας τὰ χαρτί του μέσα στὸ συρτάρι του. Σὲ περίπτωσι κινδύνου, κλείνουμε τὰ συρτάρια κι' ἔτσι σιγουρευόμαστε... Ὅταν ὁ Ζέφυρος μᾶς κάνῃ τὴν τιμὴ νὰ εἶνε τέταρτος, τὸ παιγνίδι πάει περίφημα. Ἄλλοιῶς, παίζουμε τρεῖς μ' ἕναν «πεθαμένο».

— Καλά! Καλά! Καλά! φώναξε ὁ μπαμπᾶς. Τὸ ταγκὸ, ἡ ὄκαρίνα, τὸ μπριτζ μετὰ ἢ ἀνευ «πεθαμένου»... Ὅλα αὐτὰ εἶνε περίφημα. Δὲν ἔχω πειὰ νὰ τῶ τίποτε... Μὰ πότε δουλεύετε;

— Ὅταν... κατὰ τύχη... ὑπάρχη δουλειά...

Ἡ μαμὰ, καθουχασμένη, χαμογελοῦ-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 52)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

πίασε δουλειά σ' ένα έργοστάσιο κουτιών. Αύτην άκριβώς την εποχή κατάφερε να πιάση φιλίες με τους κομπάρσους του θιάσου Κυβέλης κι' ένα θραδυ προσελήφθη απ' αυτούς να παίξη τόν ρόλο του... ένόρκου στην «Αγνωστο»! Φόρεσε λοιπόν τὸ καλύτερο κοστούμι του, θάφτηκε από τὸν «μακιγιέρ» τοῦ θιάσου καὶ καθηλώθηκε στις έδρες τῶν ένόρκων άμιλητος καὶ με ὕφος μεγάλου ήθοποιού. Ὡστόσο τοῦ εἶχαν άπαγορεύσει νά πῆ ἔστω καὶ μιὰ λέξι καὶ νά κάνη ἔστω κι' ένα νοημα. Κι' έν τούτοις αὐτὴ ἡ σκηνη τοῦ δικαστηρίου χειροκροτήθηκε από τὸ κοινὸ τόσο πολὺ πού ὁ κ. Κωνσταντίνου ὑπέθεσε ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο στο καλὸ παίξιμό του...

Ὁ συμπαθής αὐτὸς ήθοποιός μας πῆγε κατόπιν στρατιώτης, πιάσθηκε αἰχμάλωτος από τούς Γερμανούς, ἔμεινε στο στρατόπεδο τοῦ Ι καίρλις καὶ τέλος γύρισε στην Ἀθήνα. Βγήκε στο θέατρο τῆς Ἑταιρίας Ἑλληνῶν Συγγραφέων, ἔπαιξε με τὸν μεγάλο μας καλλιτέχνη, τὸν κ. Βεάκη, ἔκανε μιὰ περιοδεία στην Κων)πολι καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἔπαιξε ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι καὶ γύρισε στην Ἀθήνα γιὰ νά συνεχίση τὸ ἀγαπημένο ἔπάγγελμά του. Κι' ἀλήθεια, ὁ κ. Κωνσταντίνου ἔχει ἀδυναμία στο θέατρο πρόζας. Γι' αὐτὸ κίλλας δέν εἶνε καὶ τόσο ἱκανοποιημένος πού κάνει τὸν τενόρο ἂν κι' ἔχει ὑπερβολικὰ συμπαθητικὴ φωνή. Μ' αὐτὸ δέν τὸν ἔμπόδισε νά περάση απ' ὅλα τὰ εἶδη τοῦ θεάτρου, νά παίξη με τούς καλύτερους ήθοποιούς μας καὶ ν' ἀποκτήση κι' ἐκεῖνος ένα πλήθος συμπάθειες. Σήμερα παίζει στο θίασο τῆς κ. Ὀλυμπίας Ριτσιάρδη.

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, από τὰ παραδείγματα πού σᾶς ἀναφέραμε, οἱ καλλιτέχνηι μας πάλαιψαν σκληρὰ γιὰ νά θροῦν τὸν πραγματικὸ δρόμο τους. Γιὰ νά πετύχετε κι' ἐσεῖς στὴ ζωὴ σας, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, δέν ἔχετε παρὰ νά τούς μιμηθῆτε. Ἡ ζωὴ, ὅπως σᾶς ἐξηγήσαμε, εἶνε μιὰ πάλη. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν σκληρὴ πάλη νικάει πάντα ὁ πιὸ ἔξυπνος κι' ὁ πιὸ δυνατός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ρος. Θάνατο προμηναίει τὸ οὐρλιασμα τοῦ σκυλιού ἔξω από ένα σπίτι. Ἐπίσης ἂν τὸ μάτι τοῦ πεθαμένου εἶνε μισόκλειστο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θά πεθάνη κι' ἕνας στενὸς συγγενής του. Ἐκεῖνος πού φτερνίζεται μπρὸς σ' ένα λείψανο, θά πεθάνη πολὺ σύντομα, ἔκτος ἂν κόψη ένα κομμάτι από τὸ ρούχο του καὶ τὸ θάλη μέσα στο φέρετρο.

Ἐξ ἄλλου ὅποιος καθρεφτίζεται τὴ νύχτα «βλέπει τὸ Χάρο του». Καὶ ὅποιος ἀνοίγει τὴ νύχτα σεντούκι, «ἀνοίγει τὸ λάκκο του».

Ὁ θάνατος τέλος εἶνε τὸ λιμάνι στο ὁποῖο ἀράζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὡστόσο δέν τὸν πολυσκέφτονται οἱ θνητοί:

...μόλον ἔτοῦτο μηδὲ εἰς ποτὲ στὸν νοῦ του θάνει
πὼς εἰς τὸν Ἀδὴ θά διαθῆ, πὼς πρέπει νά πεθάνη!...

Ἡ ἔλπιδα διώχνει απ' τὴ σκέψι τοῦ ἀνθρώπου τὸ μοιραῖο τέλος του. Ζοῦμε στηριζόμενοι στις ἐλπίδες μας, ὅπως οἱ κουτσοὶ στα δεκανίκια τους.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

Ὁ Τάλμπεργκ χαμογέλασε.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι τὸ ἀνακάλυπα πρῶτος ἐγώ! τοῦ ἀπάντησε ξεσπώντας σ' ένα ἠχηρὸ γέλιο.

Κι' από ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄρχισε νά φροντίζει γιὰ τὸ «λαχυσάρισμα» τοῦ νέου «ἀστέρος». Τὴν ἔστειλε στα ἰνστιτούτα καλλονῆς, τὴν «ἐπιδιώρθωσε», τῆς ὥρισε διαίτα τροφῆς, ἐπέβλεψε τὴ ζωὴ τῆς καὶ μέσα σὲ ἔξη μῆνες τὴν ἔκανε ὑγνύριστη. Ἐπειτα τὴν ζήτησε σὲ γάμο. Ἡ Νόρμα Σῆρερ τότε ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ γιὰ πρώτη φορά τοῦ ἀπεκαλύψε τὸ μυστικὸ τῆς: τὸν ἐλάτρευε από τὴν ἡμέρα πού τὸν εἶδε στο Μπροντγουαί!...

Ἀπὸ τότε κ' οἱ δύο τους δέν γνώρισαν παρὰ μεγάλες ἐπιτυχίες. Ὁ Τάλμπεργκ ἔγινε διευθυντῆς τῆς «Μέτρο» κ' ἡ Σῆρερ ἕνας από τούς μεγαλύτερους «ἀστέρας» τῆς ὀθόνης. Ἦσαν τὸ πιὸ ἀγαπημένο καὶ τὸ πιὸ ὑποδειγματικὸ ἀνδρῶνο τοῦ Χόλλυγουντ. Κανείς ποτὲ δέν εἶπε τὸν Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ «κύριο Σῆρερ» καὶ τὴν Νόρμα Σῆρερ ἀπλῶς «κυρία Τάλμπεργκ». Ἦσαν δύο διαφορετικὲς προσωπικότητες. Πάντα, τούς ἀνήγγελλαν ὡς ἐξῆς: «Ὁ κ. Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ καὶ ἡ σύζυγός του, ἡ ήθοποιὸς Νόρμα Σῆρερ!...»

ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια από τὴν σελίδα 18)

Ὅλες ἡ παλῆς του ἀμφιβολίες ξαναζωντάνεψαν τότε... Ἔβλεπε τὸν κ. Ντορέτ καὶ συλλογιζόταν ὅτι ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος ἄντρας μπορούσε περίφημα νά ἐμπνεύση ἔρωτα σὲ κάθε γυναῖκα.

Μήπως λοιπόν ἡ Ζάν από εὐγένεια καὶ από οἶκτο τοῦ εἶχε πῆ ψέματα ὅταν τὸν βεβαίωσε πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πὼς δέν ἐνοιώθε τίποτε γιὰ τὸν σύζυγό τῆς;

Ὁ κ. Ντορέτ εἶχε πατήσει χωρὶς νά θέλη τὸ κουμπὶ καὶ τὸ μυστικὸ χῶρισμα ἀνοίξε!

Ὁ Τόνυ, γεμάτος ἀγωνία, ἔσκυψε νά κυττάξη. Συγχρόνως ἔσφιγγε τὶς γροθιές του ἔτοιμος ν' ἀμυνθῆ. Τὸ μέτωπό του λίγο ἔλειψε νά χτυπήση στο πρόσωπο τοῦ κ. Ντορέτ πού εἶχε σκύψει κι' αὐτὸς καὶ κύτταζε κατάπληκτος.

Μέσα στο μυστικὸ χῶρισμα δέν ἦταν οὔτε τοῦ Τόνυ ἡ φωτογραφία, οὔτε τοῦ κ. Ντορέτ. Ὑπῆρχε ἀπλούστατα ἐκεῖ ἡ φωτογραφία ἑνὸς νέου με στολὴ σωφέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει ἀποκάτω τὴν ἐξῆς ἀφιέρωσι:

«Στὴν πολυαγαπημένη μου Ζάν, γιὰ πάντα δικός τῆς. ΠΙΕΡ».

Ὁ σύζυγος κι' ὁ ἔραστής κυττάχτηκαν χωρὶς νά πουν λέξι. Ὡστε ἐκείνη, τὴν ὁποία θεωροῦσαν πιστὴ καὶ ἀμεμπτη, τούς ἀπατοῦσε καὶ τούς δύο μ' ἕναν ἀπλὸ σωφέρ;

Ὡ! πόσο σκοτεινὰ εἶνε τὰ θάθη τῆς γυναικείας καρδιάς!

Ὁ κ. Ντορέτ φαινόταν σὰν νά μὴ μπορούσε νά μιλήση.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε, τραῦλισε τέλος, νά μείνη μεταξύ μας αὐτὸ τὸ μυστικὸ... Δέν πρέπει νά μάθη κανείς τίποτε...

— Ὡ! μπορείτε νά ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα! τοῦ ἀπάντησε ὁ Τόνυ καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι με εἰλικρινῆ συμπόνοια.

Π. ΡΕΜΠΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

σε... Μὰ ἡ τελευταία μου ἀπάντησις βύθισε τὸν μπαμπὰ σὲ σκέψεις...

Τελείωσα, καλὴ μου Λούση... Ἡ μᾶλλον, κοντεύω νά τελειώσω...

Ἐ, λοιπόν, Λούση μου, καλὴ μου Λούση... Ὁ μαθητικὸς μου ἔρωσ, ὁ Φραγκίσκος Α' δέν βασιλεύει πειὰ στὴν καρδιά μου. Τὴ θέσι του τὴν ἐπῆρε κάποιος ἄλλος... Ἀγαπάω τὸν Πῶλ... Ἀγαπιόμαστε καὶ πρόκειται νά παντρευτοῦμε τὸν Νοέμβριο... Αὐτὸ ἦταν μιὰ συνέπεια τῆς εὐτυχισμένης ἐκείνης ἔσπεριδος...

Πρὸ δύο μηνῶν, από τότε πού γνωρίστηκαν καὶ οἱ γονεῖς μας, βλέπομαστε συχνά, εἴτε στο σπίτι τοῦ Πῶλ, εἴτε στο δικό μου. Φαίνεται πὼς σίγουρα εἶμαι «γοητευτικὴ». Ἐπειδὴ τὸ λέει ὁλος ὁ κόσμος, τὸ πίστεψα πειὰ κι' ἐγώ!... Μὲ δύο λόγια, ὁ Πῶλ με ζήτησε σὲ γάμο.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου... Ἐμαθες τώρα τί ἀπόγινα.

Ἡ παλῆ ἡ σου φίλη πού σὲ φιλεῖ τρυφερὰ εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη από τὰς ὑπαλλήλους τῆς Γαλλίας. ΚΛΑΡΑ

Υ.Γ.— Ὅταν θάρθῃς στο γάμο μου, πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγη καὶ πῆς στον κύριο τμηματάρχη μου πὼς ἔμαθα νά χορεύω καὶ νά παίζω μπρίτζ. Δέν μπορῶ νά προδώσω τούς καλούς μου συναδέλφους. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ μάλιστα ὅτι γιὰ νά τούς ἀνταμείψω γιὰ τὸν... ὑπηρεσιακό τους ζῆλο θὰ παρακαλέσω τὸν καλὸ μου πεθερὸ καὶ Γενικὸ Διευθυντὴ μου νά τούς κάνη πρότασι προαγωγῆς. Βλέπεις τί ἀνοιχτὰ χέρια πού εἶμαι...

YVONNE OSTROGA

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Στὴν ὑγειά σας!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἐβίβα!... Καὶ νά εἴσθε βέβαιη πὼς αὐτὴ τὴ φορά ἦρθε χωρὶς νά τὸν περιμένετε καὶ δέν θά ξεναφύγη ποτὲ πειὰ!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Τὸ ἄκουσα καὶ ἄλλες πολλὲς φορές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δοκιμάστε, τί θά χάσετε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ἀ ναι, βέβαια, τί ἄλλο νά κάνω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ποῦ θά πᾶμε λοιπόν ἀπόψε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ὅπου θέλετε, δέν ἔχω πειὰ γνώμη, ἀφεθῶ νά με σύρετε ὅπου σᾶς φωτίση ὁ Θεός...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί θά λέγατε ἂν σᾶς πρότεινα νά πᾶμε στὴ Γλυφάδα, νά φᾶμε στὴν ἀκροθαλασσιά;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σᾶς εἶπα, ἐσεῖς προστάζετε καὶ ἐγὼ ὑπκκοῦ. Πληρῶστε νά φεύγουμε καὶ μέσα στο ταξὶ τὰ λέμε καλύτερα...

Π. ΧΟΡΝ